

OLASZKA SÁNDOR

Adél

Adél olyan széles volt, mint egy mosoly. Nagy haja, mint a kötél, amellyel a nehezéket dobják ki a léghajóból. Sárga, kékujjú középiskolai felsőben ült a kanapén, a pulóver valószínűleg lelkileg tette olyan erőssé, mint a teste, úgy érezhette benne magát, mintha egy nagyobb narratíva részese lenne. Feszült rajta a farmer, amelyik egy picit rövid is volt, bokája fölött szégyenkeztek a vérbő venulák. Lehúzgálta a felső alá vett pólót a farmerra, nehogy bőrfoltos hasa kilátszon. Sóhajtva nyúlt a csipstes zacskóért az asztalra, miközben a telefonját nézte, írt-e neki Mátyi. Amúgy is izgult. Nemrég dolgozott a konyhán a Jungmann étteremben. Ott is alig ismerte ki magát, erre másnap a régi Karancs szálló földszintjére kellett mennie, valami marketingtalálkozóra. Ha valamikor szüksége lett volna rá, hogy valaki kicsit oldja benne a húsos feszültséget, akkor az az este volt az. Mátyi mindig jókat írt neki. A konyhán barátkoztak össze, ahol a fiú volt a szakács. Amikor cseteltek, úgy érezte, van remény, hogy a világ szebb, mint ami látszik belőle. Mátyi üzeneteitől egy tölgyfahordónak képzelte magát, ami kissé savas, szellemesen száraz, de kábító nőiességgel van tele. Nem jött az üzenet. Görgette csak a fészbuk üzenőfalát. Nagyokat kortyolt a pohár kólába, minden korty úgy csillant, mint a balta éle, mindegyik kortyot egy csapásnak élte meg az önbizalmán. Halottak üvöltöttek minden evés-ivás után a hasában. Nehéznek érezte magát, mint aki több zsák drágakövet evett. Fehér lett, mint a fénysugár, vagy mint a vaj. Aztán ragyogott a vécé felett görnyedve, mint ahogyan a virág lángol a nyári fényben. Ez volt a teste jelentése, szöveg nélkül.

Minden este, munka után olyan magányos volt, mintha egy álomból ébredt volna, amiből nem emlékezett semmire. Várta, hogy megjelenjen a zöld kör Mátyi neve mellett. Ez a nagy, zöld kör jelentette neki a legtöbbit. Újra és újra akarta az üzeneteket. Az utolsó beszélgetésükön huzigálta az ujjait le és fel. Az a szöveg volt neki a szerelem. Látta, hogy a fiú posztolt az életről valamit, a fészen sokan és sokat tudnak az életről az emberek, de Mátyi úgy hagyta el a posztját, mint egy második világháborús hős, kigyulladt körülötte minden, és csak a fényeit lehetett látni, őt magát sajnos nem, de a lány a szívébe zárta. A telefonnal a kezében aludt

el a kanapén. Olyan volt a hajnali város, mint a nagy, közös elbeszélés elveszett horizontja.

Nézte a városalapító szobrát a buszmegállóban leszállva a buszról, ott ült a kis tér közepén, mint márvány gyerekkor.

Egy varjú szeméhez hasonlított a nap, ahogy vöröslött az égen. Autólámpák vércseppjei csöpögtek végig az úton, amin átment az egykor szebb időket megélt szálloda elé. Ott állt szürkén az égő ég alatt. A szálloda nevét ábrázoló betűkön át úgy szüremlett a gyenge fény, mint repedt, kinyíló sírköből, amelyekben a halott készen áll a feltámadásra.

Mátyira gondolt, és a keserűség a nyelvébe temette magát. Elszívott egy cigit a szállodaajtóban. Méregette az épületet, amelyik úgy magaslik a város közepén, mint egy öngyilkos-forródrót. Hívják, de nem veszi fel senki.

Adél húsos, sápadt, kialvatlan és izgatott arca olyan nehéz volt, mint a kő, körülbelül egy tonna súlyú. Belépett az elvesztegetett örömök ajtaján. Két idősebb kolléganője fogadta, megmutatták neki, hol öltözzön át, és hogy hová kell majd pakolni az ételt, ha megjön a furgon. Adélnak azt a feladatot adták, hogy terítsen meg, és hogy szolgáljon fel a vendégeknek, mert egy pincér nem tudott menni betegség miatt. Megjött az előadó. Olyan arca volt, mint az árnyékok közé bújt holdnak, és pokoli mosollyal köszönt. Földön túli szemeit csak talán a rettegéstől ráncos homlokai múlták felül. Égetett, kék rum színű öltöny volt rajta, és úgy látott hozzá az utasítások osztogatásához, mint a forgósél, vad és szentségtelen ember benyomását keltve. Habszivaccsal bélelt, óriási koporsótortát toltak be a színpad szélére. Pirított cukorral volt barnára kenve. Az állkapocsrögzítők marcipánból voltak, összezárták a terem levegőjét a melankóliával. Kígyók játszottak egymással tekeregve a fedelén. Körülötte műanyag pezsgőspoharak álltak, a gyászolók.

Az előadás házigazdája érdekességként elmesélte, hogy a sütemény a svéd makabre cukrászatot idézi, és kívánja a halotti torok kihagyhatatlan kellékévé tenni.

Egy ezüsttálcán aranygyűrűk voltak kiállítva. Adél csak nézte a sok, csillogó gyűrűt, de nem értette, miért vannak ezek a gyűrűk egy temetési vállalkozóknak szóló rendezvényen. Az előadó látta, hogy a lány küszködik a gondolataival, és kérdés nélkül válaszolt neki, hogy azok lebomló anyagból készültek, arannyal színezett temetési gyűrűk, amelyeket az elhunytak emlékére kellene elásni, amennyiben házasságok voltak, jelképezve, hogy a házasság a sírig tart, valamint az élet kezét díszítő ékszer a szerelem, mely lefelé ás, és végső lényegét a föld alatt nyeri el. Felajánlotta

Adélnak, hogy bátran próbáljon fel egyet, de a lány félt, hogy kövér ujjaira nincs méretben, így visszautasította az ajánlatot.

Az asztalok megterítése még a kellékek előkészítésénél is gyorsabban ment. Végzett, és kiment a hátsó bejárathoz elszívni egy cigit. Megnézte a telefonját. Mátyi írt. Bűvésztükkös videót küldött, amiben az előadó kiszabadítja magát a láncai alól. Beszélgettek, az is felmerült, hogy egyszer megnézhetnének egy ilyen estet valahol, amikor nincs ez a nagy szezon az étteremnek. Mátyi leírta, hogy ez az élet lényege, hogy megszabaduljon az ember a láncaitól, és hogy szerinte ehhez nem kell más, mint tudni, melyik láncgyűrű hol enged. Szóltak neki a kolléganői, hogy menjen, elkezdődött a rendezvény, már bent vannak a vendégek.

– Vigyünk életet a temetésbe! – üdvözölte a színpadról az összegyűlt vállalkozókat a rendezvény szervezője. Többet nem hallott Adél, mert újra fordulnia kellett a büfékocsival. Mikor visszaért az újabb adag levesekkel, már arról beszélt a pokoli ember, hogy el kell valahogyan tudni adni azt, amit nem szívesen vesznek meg az emberek, mint például egy temetési szolgáltatást. Furcsa vendégek gyűltek össze. Tíz asztal volt. Megint lemaradt egy részről a beszédben, mert mennie kellett az üdítőkért. Ennél a fordulónál versenyt hirdetett a szentséget nem ismerő, hogy az a vállalkozás kap támogatást, aki több lájkot tud összegyűjteni egy hónap leforgása alatt. Az egyik vendég olyan volt, mint egy zselézett hajú prériefarkas. Ízléstelen, retró barna öltönyében hangoztatta, hogy egy jól eltalált kozmetika fel tudja dobni a temetést. Különböző, tupírozott hajú halottakról mutogatott képeket, amire a többi vendég nevetve, elismerően megtapsolta. Egy feltűnően szép alakú, haját sátoorként használó miniruhás nő szólalt fel, aki halottszállítók tetején pózolt különféle domborító testhelyzetben, elég lengén öltözve mondván, az utolsó útra is el kell kísérje az embert az erotika. Ezt is megtapsolták a többiek, meglepő módon, ízléstelennek sem tartotta senki. Megint fordult Adél, üdítőket, kávékat és ásványvizeket pótolta. A harmadik felszólaló olyan volt, mint aki egy ír kocsmából ugrott volna át biciklivel. Elővett pár levelet, amiket halott szeretőik írtak életben maradt párjuknak, majd mutatott egy képet valami városról, és hangsúlyosan azt mondta, az a lényeg, ami a háta mögött van. Őt nem értették nagyon, de az előadó kiszúrta, hogy urnát öntenek a folyóba a partról. Nem volt túl népszerű a rendezvényen, de szép, művészi fotót csinált. Negyedjére egy kis, halvány figura állt fel tengerzöld pulóverben, aki szerint egy temetés is lehet cuki, ha ráhangolódik az ember az örökkévalóságra. Sok fény és öröm kell egy temetésre, mivel

a fény a halál nélküli folyó. Cicát simogatott egy napsütötte temetőben, miközben leengedték a koporsót a sírgödörbe. Enyhe tapsot kapott.

Egy melegítőben, a rendezvény hangulatától elűző kontyos lány állt fel, aki szerint, mint ahogy az élő is, természetes állapotában a legszebb, nem kell ruha, smink, csak a natúr holttest, hogy milyen szép a maga valóságában a halál. Szerinte fészbukon is azért van ennyi lájk a képein, mert egyszerű és természetes. A következő, kampós orrú, vörös hajú, edzett nő a testmozgást és a fitneszt népszerűsítette a temetéseken. „Számoljuk az utolsó lépéseket is” jellegével sok temetésen vett részt ingyen aerobikórát tartva az elhunyt hozzátartozóinak. Megemlítette, hogy a sport, az élet a kitartásról szól, és hogy csak a legjobbak érnek célba. Sokkolóan nagy tapsot kapott. A következő egy jól öltözött, vörös inges férfi volt. Michael Jacksontól Yodáig mindenki viaszszobrával lehet fotózkodni az általa tartott temetések keretében, majd egy halott bácsit mutatott be a fényképein, akinek nagy álma volt, hogy találkozik Sam Tinnes-szel, mert szerette a zenéit, és ő halála után megvalósította ezt az álmot, szerinte csökkentve a hozzátartozók büntudatát a beteljesületlen vágyért. Ezután egy kis nevetgélés, jó hangulatú beszélgetés kerekedett. Számba vették, hogy reggel kilenc és tizenegy, valamint a kora délutáni órákban lesz a legjobb a képeket, reklámposztokat feltölteni, mert akkor kaphatja a legtöbb lájkot egy-egy bejegyzés. Adél kiment cigizni, míg felvágták a koporsótortát a vendégek. Mátyira gondolt, meg arra, hogy ő is azokban az időpontokban tölt majd fel képet magáról, hátha sok lájkot kap, még ha oly kövér is, hogy lenyelne a földet. Úgy érezte, nem tud megfordulni, a padlóra vetette magát, mint egy árnyék, ami soha nem akar felkelni többé. Egyre hangosabban és vadabban mondta a fejében a pokoli hang, hogy el kell adni, amit nem szívesen vesznek, majd égetett, kék rum színű lett minden, végül pedig sűrű. A telefonja ott hevert mellette, ahogy elájult, elejtette, a Google keresési előzményei megnyíltak. Keresés a vicces macskás videók között. Ez volt legfelül. Összevissza beszélt, hogy megette az emlékeit, hogy elege van a testéből, vértéglákat akar, pitypangszellemekről suttogott riadtan. Teljesen összeomlott az a vékony lány, alig volt negyven kiló huszonhárom évesen. Amikor kivitték a mentősök a szállodából a hordágyon, a zöld kört látta maga előtt meg Mátyit, ahogy szívet küld neki.